

[Svend E. Johansen.]

staa, at der er særlig god Overensstemmelse mellem disse to Erklæringer. Men mon Forklaringen ikke er den — den ligger i hvert Fald nær for, naar man søger en Forklaring —, at Strafansvaret er forældet; og saa er der jo endelig en anden Side af Sagen, nemlig denne, at dels kan der være andre Forhold end kriminelle, der alligevel er urigtige, og endelig saa eksisterer der jo stadig et moralsk Ansvar for de i Sagen implicerede. Nu vil jeg indrømme, at det er noget malplaceret at tale om offentlige Institutioner og moralsk Ansvar. Ved Behandlingen af Statsbanesagen her i Tinget fik vi et levende Bevis for, at de to Ting absolut ikke behøver at dække hinanden.

Undersøgelsen rullede altsaa videre, og i en Artikel i „Ekstrabladet“ af 14. November 1938 skildrede Assistentens Sagfører, Overretssagfører Dalberg, den foretagne Politiundersøgelse. Den begyndte med, at først blev en Overbetjent sat ind paa Undersøgelsen, der blev taget fra ham og overført til Overbetjent H. C. Andersen i Opdagelsespolitiet. Overretssagfører Dalberg paastaar i sin Artikel i „Ekstrabladet“ med Navns Underskrift, at det under Undersøgelsen blev konstateret, at Hospitalsinspektøren paavirkede Vidnerne i Roskilde, findende Politiet foretog Afhøringerne. Han hævder, at der blev rejst Krav fra Politiets Side om Suspension af Hospitalsinspektøren, saa længe Sagen stod paa. Men saa skifter man Heste i Vadestedet, og saa overføres Sagen til det tredje Hold Politifolk, nemlig til Overbetjent Petersen i Statpolitiet. Til Trods herfor staa Overretssagfører Dalberg med sit Navn inde for, at begge Hold Politifolk har udtalt over for ham og Assistent Hansen, at Rigtigheden af de fremsatte Klagepunkter var uomtvistelig, og det ene Hold Politifolk mente endda, at der vilde blive fremdraget flere Forhold, end Klagen omfattede. Jeg understreger, at dette er ikke nogen løs Paastand, Overretssagfører Dalberg har præciseret det den 14. November 1938 med sit Navn under Artiklen i „Ekstrabladet“. Han er ikke blevet imødegaaet, der er ingen Berigtigelse udsendt, det maa altsaa staa fast, navnlig naar vi ikke maa se Sagens Akter, der maaske ellers kunde forklare noget andet.

Jeg kunde have Lyst til ganske periferisk lige at nævne, at den store Bedrageri-affære, vi havde for nogle Aar siden, den saakaldte Torvesvindel, har en vis Forbindelse med denne Sag, idet den kommunale Revisor, der gennem Aar har haft Sct. Hans

Hospitals Regnskaber, og som gennem Aar har forsynet dette Regnskab med skarpere og skarpere Antegninger, saa vidt jeg ved imod sit Ønske blev forflyttet til Torvedirektoratet, og i Løbet af ganske kort Tid havde han i Torvedirektoratet afsløret den Svindel, som man ikke i Aarene forud havde kunnet opdage.

Jeg kan ikke rejse det næste Spørgsmaal, der ligger mig lige paa Tungen, til den højtærede Indenrigsminister, for jeg kan ikke med Rette forlange, at han skal kunne give Svar paa det, og da det kneb for ham at svare paa det, han burde kunne give Svar paa, saa maa jeg afholde mig derfra. Men jeg maa dog understrege den mærkværdige Ting, at i en kriminel Undersøgelse mod Torvesvindels Personer blev den Revisor, der havde afsløret Torvesvindelen, afsløret Bedragerierne, og som var Sagens Kronvidne, overhovedet ikke afhørt under Sagen.

Jeg har stadig væk et ubesvaret Spørgsmaal staaende tilbage: Hvorfor maatte jeg ikke se Sct. Hans-Sagens Akter? (Uro i Presseløgen). . . Jeg tror, Presseløgen taler med, jeg troede, den skulde skrive. Der har efter Sagens Afslutning, der som bekendt endte med en Reprimande, været en Artikel i „Social-Demokraten“, og paa „Spisesedlerne“, man sendte ud, skrev man: „Sct. Hans-Sagen er afsluttet. Det var Sladder det hele.“ I den Anledning anlagde Klageren Injuriesag imod „Social-Demokraten“, og i et Retsmøde i Østre Landsret beklagede „Social-Demokraten“s Redaktør, Borgerrepræsentant H. P. Sørensen, at dette Udtryk var brugt, undskyldte det og betalte Sagens Omkostninger. Der staa om dette i „Social-Demokraten“ for 26. April 1938:

„Landsretssagfører Karmark Rønsted, der mødte for Redaktør H. P. Sørensen, protesterede kraftigt imod Udløsering af Politirapporterne. De har ingen Betydning for Bedømmelsen af denne Sag. Udtrykket „Sladder“, som Modparten bygger sin Sag paa, er ingen Sigtelse, men en Ringeagtsytring, og jeg kan i øvrigt godt gaa med til at beklage, at den er benyttet. Der kan derfor ikke være Tale om Mortifikation eller om at føre Sandhedsbevis.“

Hvorfor maatte Politirapporterne ikke komme frem i Østre Landsret? Hvorfor maatte der ikke føres Sandhedsbevis? Og i øvrigt vil jeg sige: Jeg synes, det er noget uheldigt, at Formanden for Københavns Borgerrepræsentation, der er den samme som Landsretssagfører Karmark Rønsted,